هرگاه شب از این سمت - یعنی از سوی مشرق - نمایان شد و روز از این طرف - یعنی از سمتِ مغرب - رفت، روزه دار باید افطار کند.

از عمر بن خطاب رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا أَقْبَلَ اللَّيْلُ مِنْ هٰهُنَا، وَأَدْبَرَ النَّهارُ مِنْ هَهُنَا، فَقَدْ أَفْطَر الصَّائِمُ»: «هرگاه شب از این سمت - یعنی از سوی مشرق - نمایان شد و روز از این طرف - یعنی از سمتِ مغرب - رفت، روزه دار باید افطار کند».
[صحیح است] [متفق علیه]

وقت روزه ی شرعی از طلوع فجر تا غروب خورشید می باشد؛ به همین دلیل رسول الله صلی الله علیه وسلم به امتش بیان می کند که: هرگاه شب از سمت مشرق روی آورد و روز با غروب خورشید از طرف مغرب رفت، روزه دار وارد وقت افطار می شود که تاخیر کردن در آن شایسته نیست. بلکه تاخیر کردن در افطار کار نادرستی است و باید به محض وارد شدن وقت افطار، افطار کند تا مطابق با شریعت عمل نموده و اطاعت و فرمانبرداری کرده باشد؛ و تمایز موجود بین اوقات عبادت و سایر اوقات را رعایت کند؛ همچنین حق نفس را مد نظر داشته و آن را از حقش که بهره مندی از امور مباح است، محروم نگرداند. اما اینکه می فرماید: «فَقَدْ أَفْطَر الصَّائِمُ» احتمال دو معنا را دارد: 1- یا به این معناست که با وارد شدن وقت افطار، حکما روزه اش باز می شود هرچند چیزی نخورد؛ و تشویق مذکور در برخی احادیث به معنای تشویق به افطار کردن به صورت حسی برای مطابقت با معنای شرعی آن می باشد. 2- یا اینکه به این معناست: وقت افطار وارد شده و به شتاب کردن در افطار در وقت خودش تشویق می کند. و این معنا به صواب نزدیک تر است چنانکه روایت احمد در مسند (19413) موید آن می باشد: «فَقَدْ حَلَّ الْإِفْطَارُ»: «افطار کردن حلال می شود».

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/4546